

кретний антихрист, хоча й багато їх постало, як про це пише апостол Іван у своєму другому посланні (див. 2 Ів. 2,7).

Сьогодні ми є свідками того, що цим духом антихриста, який вже панує в повітрі, зманіпульований майже весь християнський світ, тобто християнські народи. Протягом декількох років ще більше зріє цей стрімкий відпад, що настав, насамперед, після II Ватиканського собору. Тільки Бог чудом може зупинити цей процес або обернути його в духовне воскресіння. Але без страждання, молитов і живої віри це не відбудеться, а можемо додати – і без кривавого чи безкровного мучеництва.

Ми живемо в такі часи, тому треба вміти зробити правдивий діагноз, щоб бачити речі реально – не піддаватися паніці, але робити ясні висновки для свого особистого життя і усвідомити дану нам відповідальність за спасіння своєї душі і душ тих, яких Бог довірив кожному з нас. Сьогоднішній час вимагає героїв.

Нас подивляє те, що сьогодні, мабуть, найбільше мучеників є серед навернених мусульман, які готові заради Ісуса навіть пролити свою кров. Можемо поглянути на статистику християнських мучеників, наприклад за останні 10 років. Це тисячі. Переважно ми про них нічого не знаємо, тому нас це не торкається, не тривожить і не спонукає до живої єдності з Христом. А це дуже шкода.

Корінь відпаду сучасного християнства полягає в тому, як каже Святе Письмо, що не прийняли любові до правди, яка б їх спасла. На жаль, цю правду не полюбили різні теологи, які внесли в християнство ересі. Вони полюбили псевдоправду і змішали християнство з поганством, як воду з отрутою.

Основне питання: чи я люблю правду? Якщо люблю, то буду за неї приносити жертви, і ця правда мене спасе. Зрештою, втіленою Правдою є сам Ісус. Він не тільки сказав: «Я є Дорога», але сказав: «Я є Правда і Життя». І ні в кому іншому немає спасіння, тільки в Христі (Ді. 4,12).

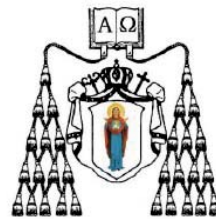
Нехай же Божий Дух відкриє тобі і це слово, коли протягом двох тижнів будеш 7 разів на день його повторювати і коли хоча б на мить над ним замислишся – наприклад тоді, коли будеш вчити його напам'ять.

На сторінках УПГКЦ можна послухати
ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСІННЯ

Частина I: Після Ісусової смерті – <http://uogcc.org.ua/ua/letters/article/?article=18554>

Частина II: Після похорону – <http://uogcc.org.ua/ua/actual/article/?article=18582>

Частина III: Події в п'ятницю ввечері – <http://uogcc.org.ua/ua/letters/article/?article=18624>

Візантійський Вселенський Патріархат

Контактна e-mail адреса: byzcatpatriarchate@gmail.com

<http://vfpatriarhat.org.ua/>

*Радуйся Ілле, великий пророче,
другого пришестья Христового славний предтече!*

СЛОВО ЖУЛТЦЯ від 30.07. до 13.08.2017 – Кол. 2,12: «Поховані з Христом у хрещенні, разом з Ним ви також воскресли, вірою в силу Бога, який воскресив Його з мертвих»

від 13.08. до 27.08.2017 – 2 Сол. 2,9-10: «Поява злого буде під діянням сатани з усякою силою, зі знаками і з неправдивими чудами та всяким брехливим обманом для тих, які гинуть, бо вони не прийняли любові правди, щоб їм спастися»

Листи з УА 8/2017

Слово Патріарха Іллі на празник святого пророка Іллі

Приклад пророка Іллі є одним з найкращих прикладів послуху Богу і Його слову. У Святому Письмі читаємо, що Бог виховував свого пророка через різні випробування, коли в послуші він мав зробити конкретний крок віри. Наприклад, звістити Господнє слово царю, який виступив проти Бога і Божих Заповідей, а головне – проти Першої Заповіді (тобто бачимо, що пророк має захищати чистоту віри). Бог посилає Іллію з вірою зробити і певний жест – звістити царю Ахаву, що не буде ні роси, ні дощу, тільки за його словом. І так сталося. Це було чудо. Після того пророк Ілля мав сховатися при потоці Керіт, де Бог наказав крукам носити йому їжу. Це було ще одне чудо, адже ці хижі птахи, які по своїй природі є такі, що не піклуються навіть своїми пташенятами, носили Іллі м'ясо, яким самі могли живитися. За деякий час, Господь Бог, якому служив Ілля, послав його в Сарепту до вдови, щоб та годувала його. Він в послуші встав та йшов. Тут відбулося наступне чудо – мука і олія не закінчувалися, хоч усюди навколо був голод. Тоді прийшло серйозне випробування – син вдови захворів і помер. Ілля знову з вірою віззав до Господа і був вислуханий – хлопчик ожив.

У 18-ій главі першої книги Царів описано боротьбу Іллі на горі Кармель. Ця боротьба є вельми актуальною і сьогодні, коли люди відпадають від віри в істинного Бога до неопоганства. І тоді всі відпали, а Ілля сам виступив проти всіх Ваалових пророків. На горі Кармель настала наступна велика проба – на його жертву мав зійти вогонь з неба і підтвердити правдивість єдиного істинного Бога. Тому перш, ніж іти на Кармель, Ілля молився і Бог йому конкретно сказав, що має робити. Він вже все промовив і тільки йшов виконувати Божу волю. Ілля вже мав досвід з Богом і Його словом, бо навчився слухати Бога в дрібницях. Молитва Іллі на горі є свідченням його живої віри: *«Господи, Боже Авраама, Ісаака та Ізраїля! Покажи сьогодні, що ти – Бог в Ізраїлі, що я – твій слуга і що я вчинив це все за Твоім словом»*. І Бог відповів вогнем, а люди пізнали істинного Бога. Відбулося одне з найбільших чуд.

Тоді Ілля мав зробити наступний крок віри – убити 850 ідолопоклонників, жерців Ваала і Астарти. Хай не особисто, але наказав це вчинити, бо якби цього не зробили, то потім не 850, і навіть не 850 000, але весь народ зазнав би дочасної та вічної погибелі. Це була надзвичайна ситуація, як в час війни. Ці ідолопоклонники були слугами сатани – Астарти і Ваала, і їх треба було винищити для порятунку народу. Ми живемо в часи Нового Завіту і не маємо права когось вбивати. Але треба називати

Духу. Це не означає, що вже не будемо падати і програвати – це будемо робити, але відразу ж треба каятися, а потім через це покаяння отримаємо подальше світло та силу. І Бог поступово перетворить нас в Христа, як каже апостол: *«Я розп'ятий з Христом. Живу вже не я, а живе Христос у мені. А що живу тепер у тілі, то живу вірою в Божого Сина, Який полюбив мене й видав Себе за мене»* (Гал. 2,20).

Святий Дух є Духом правди, Він визволяє нас від духа брехні, так що людина вже більше внутрішньо не ототожнена з духом брехні. Тобто вона починає хотіти те, що хоче Бог, і відкидає те, чим її обманював дух брехні. Існує велика різниця, коли людина бореться своєю силою, а коли дозволяє, щоб Дух Правди вводив її до правди. Тоді позбавляється внутрішнього рабства брехні.

Отож, в цьому таїнстві найважливішу роль відіграє послух віри. З цитати можемо зробити висновок, що йдеться про дар віри, яку Бог розбудить в нас через усвідомлення того, що Він воскресив Христа. А з нашого боку потрібно прийняти цю віру і з нею співпрацювати. Насправді йдеться про вміння, яке людина здобуває через співпрацю з вірою, дарованою Богом. Тоді віра зростає, а ми здобуємо досвід. А зрештою, і сама віра є умовою не тільки нашого спасіння, але і поступового перетворення в Христа – щоб в нас Він міг жити, щоб Він був нашим Господом, щоб ми віддали Йому свої руки, ноги, очі, розум і волю. Тоді через нас буде діяти Божя сила і в нашому безсиллі. Тут існує певне таїнство зростання, співпраці, наслідування. Ісус говорить про дорогу, тобто про безперервний поступ. І навіть коли на дорозі падаємо, знову встаємо. Коли з неї відхилимося, повертаємося. Тією дорогою є Ісус. Сенс нашого життя – це бути перетвореними в Христа, як це виразив святий Іван Хреститель. *«Я повинен маліти, а Він рости»* (Ів. 3,30)

Хай протягом цих 14 днів, коли будемо повторювати це слово життя, Господь дасть нам промінь світла, щоб нам хоч трохи відкрилося це глибоке таїнство.

Слово життя 2 Сол. 2,9-10

«Поява злого буде під діянням сатани з усякою силою, зі знаками і з неправдивими чудами та всяким брехливим обманом для тих, які гинуть, бо вони не прийняли любові правди, щоб їм спастися».

Слово Боже вказує на прихід антихриста, який прийде з великою силою, зі знаками і неправдивими чудами, та всяким брехливим обманом буде зводити тих, які гинуть. Поки що не виступив жоден кон-

Сказано: *«Поховані з Христом у хрещенні»*. Що це означає? Адже всі ми живемо. Тут йдеться не про фізичне поховання (його пережив Ісус, коли був покладений у кам'яний гріб на Голготі), але тут йдеться про вираження таїнства, що через хрещення ми з'єднані з Христом і з усіма таїнствами нашого спасіння. Це стосується і наступної правди, коли сказано, що разом з Ним (з Христом) ми також воскресли. Фізично це нас також не стосується, бо фізично ми ще навіть не померли і фізично не були поховані. Але йдеться про глибоку правду в духовній сфері. Отож, через хрещення ми з'єднані з Христовою смертю і Його похованням, яке відображає реальність Христової смерті. Але ми також з'єднані і з Христовим воскресінням, тобто з новим життям. Все це ми прийняли у хрещенні. Це так, як в якійсь насінні приховане життя: чи це зерно пшениці, чи насіння фруктового дерева, чи могутнього бука – в ньому ще не можемо бачити ні колоска, ні дерева в тій повноті, до якої воно має дорости, але воно вже тут є і потребує лише умов і часу. А так є і з нами, і з здійсненням таїнства, яке ми отримали у Тайні Хрещення. Ми повинні бути перетворені в Христа тим, що наша порушена природа через віру входить до єдності з Христовою смертю. Насправді йдеться про вмирання пристрастям, проявам егоїзму і зла, а головне – йдеться про смерть і поховання кореня зла, родовища зла в нас, первородного гріха, або т.зв. «старої людини». Про неї Боже слово далі каже: *«Знаємо ж, що старий наш чоловік став розп'ятий з Ним, щоб знищилось оце гріховне тіло, щоб нам гріхові більш не служити»* (Рим. 6,6). Тут також сказано: *«Ми поховані з ним через хрещення на смерть, щоб як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям»* (Рим. 6,4).

В таїнстві хрещення з Ісусового боку є звершено діло Його смерті за нас. До цієї реальності ми входимо через хрещення. Але тепер, з нашого боку, ми повинні почати жити своїм хрещенням і реалізувати його – а це в той момент, коли вірою з'єднуємося з силою Христової смерті по відношенню до нашої зіпсованої природи, тобто актуалізуємо своє хрещення. В той момент вмираємо з Христом для свого егоїзму, егоцентризму, своїх уподобань і пристрастей, які поневолюють нас і відводять від спасіння. Своєю силою ми не були б здатні цього зробити, а тільки вірою в силу Ісусової смерті. Цю Божу силу, яка діє в нас, називаємо дією Святого Духа або Божою ласкою. Святе Письмо каже: *«Якщо ходите в Дусі, будете умертвляти вчинки тіла»*. Отож, прояви нашої отруєної природи ми повинні умертвляти не власною силою, але через віру приймати допомогу. Маємо лише співпрацювати з Божою силою, а це означає ходити в послуші віри, тобто в послуші Святому

вати зло справжнім ім'ям. Бо і сьогодні неопоганство не лише приносить людські жертви, але й спонукає до масових убивств – маніпулює людською психікою, щоб люди нищили себе й інших, зробивши пекло на землі і після смерті.

Але повернімося до пророка Іллі. Після перемоги над лжепророками приходить наступне випробування з дощем. Ілля молився і послав хлопця подивитися в напрямку моря, чи там не видно хмар. Але там нічого не було. Тоді послав вдруге – і так само нічого. І так 6 разів. Але пророк Ілля не сумнівався і молився далі, роблячи кроки віри. І в нашому духовному житті треба робити кроки віри, бо молитва – це не автомат, який одразу ж видає те, що просимо. Тут треба терпеливості, покори... Отож, коли Ілля послав хлопця сьомий раз, той сказав, що видно малу хмару, завбільшки в долоню. Можна було б подумати: мала хмарина, що з неї буде? Але Ілля з вірою сказав Ахаву: *«Запрягай і їдь, щоб не застав тебе дощ»*. І вмить небо потемніло від хмар і линув сильний дощ.

В 19 главі першої книги Царів описано, як пророк Ілля йде на гору Хорив. Він мав на душі сум. Єзавель погрожувала вбити його за те, що він помордував пророків Ваала і Астарті. Ілля не думав: «Я – Божий помазаник. Якщо Бог зробив таке чудо, то легко може знищити і таку чародійку як Єзавель». Але Ілля втікає на гору Хорив. І там до нього промовляє Бог: *«Чого ти тут, Ілле?»* – *«Я палаю горливістю за Господа, Бога сил, бо сини Ізраїля покинули Твій завіт, жертovníки Твої поруйнували й пророків Твоїх повбивали. Зоставсь я один та вони намагаються й мене звести зо світу»*. Але Бог каже йому повертатися. І Ілля знову йде в послуші віри... Іноді Бог використовує людину для великих речей, але поряд з цим приходять і хрести: перед тим або після того. А на кінець може прийти і мученицька смерть. З цим маємо рахуватися. В житті святих Бог робив чуда: коли їх мучили, їм ніщо не шкодило, але на кінець їм відрубали голову. Вони і так колись померли б природною смертю, а так одразу ж ішли у Божу славу.

Після смерті царя Ахава його син знову відпав до окультизму – послав посланців запитати Ваал-Зевува, екронського бога, чи виздоровіє. Їх зустрів пророк Ілля і послав переказати царю Господнє слово: що він не встане і помре, бо не звернувся до Бога, а до демона. Розлючений цар послав 50 вояків з п'ятдесятьким, щоб убили Іллю. Але на слово Божого мужа зійшов вогонь з неба і спалив вояків. Так сталося і з наступними – жодного фальшивого милосердя. Тут відбувається боротьба з ідолопоклонниками і духом, який є за ними. Аж за третім разом, коли воїни прийшли в покорі, Бог дозволив Іллі зійти. Тоді Ілля пішов до

царя (знову не з власної волі, а на Боже слово). Він прийшов у Божій силі і своєю присутністю паралізував усіх демонів, а тоді сказав царю: «Ти вчинив злочин, дав згіршення всьому народу, тому Бог карає тебе». І невдовзі цар помер... Пророк Ілля двічі на Боже слово зсилав вогонь, але на третій раз Бог сказав йому: Стоп! І так часто є з нами. Коли Бог каже зробити якусь малу річ, не турбуйся, що буде далі, а лише зроби те, що тепер хоче Бог. Потім Бог дасть тобі інше завдання, але тепер, в цій ситуації, зроби тільки те і те. А людина радо діє стереотипно, не шукаючи Божої волі в кожній новій ситуації. А тому програє і навіть бунтується проти Бога. Отож постійно треба ходити у вірі, не боятися бути в непевності, не бажати знати наперед увесь Божий план.

Святе Письмо написано не тільки для нашого підбадьорення, але і нам на науку, щоб ми вчилися діяти в вірі. Тепер ми робимо те саме, що тоді робив пророк Ілля – боремося з демонами і з духом неопоганства, захищаємо правдиву віру і за це зазнаємо переслідувань. Хай же пророк Ілля випросить нам дар віри, щоб ми навчилися довіряти Богу, і, як він, могли сказати: *«Я все зробив за Твоїм словом!»*.

Слово Патріарха Іллі на свято Макавейських мучеників

Дуже гарним прикладом вірності Богу і Його заповідям є сім Макавейських мучеників і їхня мати. У другій книзі Макавеїв, у 7 главі, написано: *«Сталось також, що семеро братів з матір'ю були разом схоплені. Цар повелів катувати їх бичами та воловими жилами, щоб заставити їх їсти заборонену свинину, ...щоб переступили батьківські закони»*. Як реагували полонені? Один з братів сказав від імені всіх: *«Про що хочеш нас питати? Що хочеш від нас знати? Ми готові радше вмерти, ніж переступити батьківські закони. А батьківські закони були Божими законами»*. Цар розгнівався на таку мову і наказав розпалити ґрати і котли. Коли вони були розпалені, наказав тому, що говорив, вирізати язик, здерти шкіру з голови, як це роблять скіфи, і покалічили його. Інші брати та матір мусіли на це все дивитися. Потім наказав, щоб його, цілого скаліченого, але ще живого, принесли на вогнище і пекли на ґратах. Коли з ґрат ішов густий дим, решта братів з матір'ю підбадьорювали один одного, що також гідно помруть. Сказали собі: *«Господь Бог дивиться згори й на правду укріпить нас, як це Мойсей був ясно об'явив у пісні: "Бог укріпить своїх слуг!"»*. Коли так помер перший, з гучними глузуваннями привели другого. Йому здерли шкіру з голови і волосся, та запитали, чи буде він їсти недозволене

Сьогодні ми б сказали, що це був успішний екстрасенс, який дійсно допомагав сотням, навіть тисячам людей, що шукали його допомоги. Скільки екстрасенсів сьогодні є в Україні, Словаччині, Чехії, таких Симонів-магів, які «допомагають» людям, наприклад, за допомогою Рейкі, методу Сільви, гомеопатії, акупунктури чи акупресури... Але задаймо собі питання: Хто помагає? Хто за цим стоїть? Яке коріння мають ці методи? Якщо не проповідується покаяння, якщо не проповідується живий Ісус, а хочуть тільки т.зв. «помагати», то це обман.

Часто вживане гасло «Чи Бог чи диявол – головне, що це допомагає!» є абсурдним. Адже диявол ніколи не допомагає задурно. В духовній області вимагає данину – пов'язаність душі темрявою. Через такі «послуги» людина може втратити щасливу вічність.

Єдиним визволенням є чиста і радикальна віра

Коли людина читає Святе Письмо, то починає глибше розуміти суть ідолопоклонства не тільки в Старому Завіті, але і в сьогоднішній час. Віруючі, та, на жаль, і Богу посвячені особи сьогодні хоча й здебільшого не поклоняються дерев'яним ідолам, але зробили собі ідола зі старої людини, з гуманізму в Церкві,... В теології – це ідолопоклонство розуму як найвищій нормі, яка стоїть і над Божим словом, і толерування людини з її гріхом – ставлення її в центр замість Бога і Його заповідей. З людського «єго» роблять золотого тельця. Більшість духовних осіб є абсолютними свавільниками. Чому? Бо не навчилися терпіти задля Ісуса, шукають тільки реалізації своїх планів, а на Божі проблеми і болі Церкви сліпі. А тоді на них здійснюється слово, яке каже Ісус: сліпі ведуть сліпих у яму. Це трагедія. Єдиним визволенням є чиста і радикальна віра, яка з'єднує нас з Христом. Тільки в Ньому можемо знайти справжнє світло і свободу.

Слово життя Кол. 2,12

«Поховані з Христом у хрещенні, разом з Ним ви також воскресли, вірою в силу Бога, який воскресив Його з мертвих»

Натхненний оригінал цього тексту є на грецькій мові. Перекладати цю глибоку правду можна у різних варіантах. Але остаточно глибокий сенс може відкрити тільки Святий Дух, який є автором. Людським співавтором та інструментом Святого Духа був святий апостол Павло. Святе Письмо пояснює Святий Дух, який вводить нас до його таїнств, – той же Святий Дух, який є головним автором усього Святого Письма. Ми спробуємо тільки окреслити певні духовні глибини, які є в цьому вислові зі Святого Письма.

Диявол ніколи не допомагає задурно

У Діяннях апостолів сказано, що коли настала П'ятидесятниця і зійшов Святий Дух, то саме ті, які були Ним наповнені, були здатні розрізнити і знати, що дійсно є від Духа Божого, а за чим приховується сила темряви. Такий приклад є у 8 главі Діянь апостолів. Апостол Пилип прийшов в Самарію і проповідував там Боже слово. *«А народ однодушно уважав на те, що Пилип говорив, слухаючи його й бачивши ті знаки, що він чинив, бо з багатьох виходили нечисті духи, що в них були, кричачи голосом великим, і сила паралітиків та кривих видужувала. Радість же була велика в тім місті»* (Ді. 8,6-8).

Перед тим в Самарії діяв якийсь Симон-маг, що чинив великі знамена і чуда. Святе Письмо продовжує словами: *«За ним усі ходили слідом, від найменшого аж до найбільшого, кажучи: “Цей чоловік – сила Божжа, що її звать великою”. Вони всі слухали його, бо він довго дивував їх своїми чарами»* (Ді. 8,10-11). Отож всі вважали, що ця сила від Бога.

Крім того, Симон був добрим, усміхненим чоловіком, який усім помагав. Однак він займався білою магією і ніхто цього не пізнав. Всі були переконані, що те, що він робить, є від Бога. Серед людей панує думка, що якщо щось допомагає, то це начебто мусить бути від Бога. Але це не так.

Святе Письмо далі розповідає: *«Та як повірили Пилипові, що звіщав їм царство Боже й ім'я Ісуса Христа, христившись чоловіки й жінки. Увірував тоді й сам Симон і, охрестившись, перебував з Пилипом. А бачивши знаки й великі чуда, що робились, дивувався. Довідавшись, що Самарія прийняла слово Боже, апостоли, які були в Єрусалимі, послали до них Петра й Івана»* (Ді. 8,12-14). Коли вони туди прийшли, клали на новонавернених руки і вони були наповнені Святим Духом. *«Як же побачив Симон, що через накладання апостольських рук дається Дух, приніс їм гроші і каже: “Дайте й мені таку владу, щоб той, на кого я покладу руки, прийняв Святого Духа”. Петро ж сказав до нього: “Срібло твоє нехай буде з тобою на погибель, бо ти за гроші думав придбати дар Божий. Нема тобі у цій справі ні частки, ні спадщини, бо твоє серце не праве перед Богом. Покайся, отже, за лукавство своє і проси Господа, може буде відпущена тобі ця думка твого серця; бо ти, як бачу, в гіркій жовчі і путях неправди”. А Симон відповів, кажучи: “Моліться ви до Господа за мене, щоб на мене не прийшло ніщо з того, що ви сказали”»* (Ді. 8,18-24).

Отож бачимо, що тільки люди, повні Святого Духа, розрізнили, що те, чим займався Симон-маг, не є від Бога, від Святого Духа, але що за цим стоїть «інша» сила. Вони сказали йому про це відкрито: *«Ти в гіркій жовчі і путях неправди. Покайся, щоб бути спасеним!»*.

м'ясо, перш ніж його тіло буде мучене член за членом. Він відповів їм на своїй рідній мові і сказав: *«Ніколи!»*. Тому і він мусів зазнати таких же мук, як і перший. З останнім віддихом сказав: *«Ти, злочиннику, забираєш у нас це життя дочасне, але Цар світу воскресить нас до нового вічного життя, бо ми вмираємо за Його закон»*. І Святе Письмо далі розповідає, як вони один за одним мужньо ішли на смерть.

Але також звернімо увагу на те, що написано про їхню матір. Вона дивилася, як за один день вмерли всі її сини. Коли прийшла черга на сьомого, щоб його мучили, цар сказав матері: *«Змилуйся над своїм сином, переконай його зректися Божих законів»*. Вона відповіла: *«Так, я переконаю його, щоб врятував своє життя, здобув кар'єру, яку йому пропонуєш...»*. Однак в своєму серці сказала НІ! А до сина мовила: *«Сину мій, змилуйся наді мною, що носила тебе в лоні дев'ять місяців, що годувала тебе три роки і вигодувала, та й довела до цього віку. Прошу тебе, дитино, не зрадь Божі закони»*. Отож вона ще й заохотила свого сина, щоб радше йшов на смерть. А на кінець, останньою померла і вона.

Мати Макавейських мучеників зрозуміла, що є найважливішим в житті, і до цього вела також своїх дітей. Нехай же вона разом зі своїми синами випросить усім християнським жінкам-матерям, щоб мали правильне відношення до своїх дітей: щоб не любили їх фальшивою любов'ю, якою батьки на кінець своїх дітей зіпсують, але щоб хотіли, передусім, зустрітися з ними в небі, навіть якщо б це коштувало їм найважчої жертви. На першому місці має бути спасіння душі. Адже і апостол наголошує нам, що найбільшим добром є вічне життя, Божа слава.

Макавейські мученики рахувалися з Богом і за їх прикладом тисячі і мільйони подальших мучеників пролили свою кров. У Римі знаходиться Колізей, де земля просочена кров'ю мучеників. У Римі є і Сіґсо Махімо (Великий цирк) – місце, також просякне кров'ю мучеників. Вони не зрадили Христа, не зрадили Божі закони, бо знали, що їхнє життя в Божих руках. Святе Письмо каже, що жодна волосина не стане чорною або білою, і не впаде без Божої волі.

Життя коротке, а вічність перед нами безконечна. Передусім, ми повинні дбати про своє спасіння. А потім і про спасіння наших ближніх. Тому треба, щоб кожен з нас – там, де є, – був свідком віри.

Також просімо, щоб мати Макавейських мучеників і її сини заступалися за нас і за всю Церкву, щоб в теперішній час, коли християн знову переслідують, ми витривали і не зрадили Христа. Тоді отримаємо вічну нагороду, як пише апостол Павло: *«Те, чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людині не спало, те приготував Бог тим, що люблять Його»*.

Духовні поради

Корінь невіри в нас – страх

Апостоли три роки ходили з Ісусом, але коли прийшло важке випробування, коли прийшла Голгота, не встояли. Під хрестом не стояв жоден з них – тільки апостол Іван. Чому? Чому Петро зрадив Христа? Чому апостоли в день Христового воскресіння не могли повірити, що Господь воскрес, хоча Ісус їм про це кілька разів наголошував? Чому мали затемнені очі і не могли сприймати правду, реальність? Причиною був СТРАХ, дух страху.

Також звернімо увагу на одну ситуацію зі Старого Завіту: коли ізраїльтяни вийшли з Єгипетського рабства, де були 430 років, і перейшли через Червоне море, то за кілька днів могли увійти в Обіцяну Землю. Але туди не увійшли. Чому? Бо піддалися духу страху. І за це мусли померти в пустелі.

Страх закриває людину до самої себе, так що вона не усвідомлює Бога і втрачає з Ним зв'язок. Існує ще й інший страх – острах Божий. Він веде до справжньої мудрості. Але ми говоримо про страх, який відводить від Бога. Кожен з нас має в собі цей корінь невіри. Ми боїмося, що про нас скаже та чи інша людина. Але цікаво, що не боїмося, що про нас думає Бог, який буде нас судити. А також цікаво, що ми не боїмося того, що всі наші вчинки будуть виявлені на Божому суді ...

Отож, що робити? Рішення одне: Святий Дух. В день П'ятидесятниці апостоли пережили велику внутрішню зміну. З боягузів і зрадників стали герої віри – мученики! Вони були такими ж людьми, як і ми. Мали ті самі страхи, ті самі проблеми, ті самі кризи, які маємо ми! А хто їх змінив? СВЯТИЙ ДУХ.

Щодня маємо ходити у святому Дусі

Ми повинні не тільки прийняти Святого Духа, але маємо в Ньому ходити. І то щодня! Що означає ходити у Святому Дусі? Це означає перебувати в Божому світлі, входити до нього! А також дивитися на своє життя з перспективи смерті і вічності! З перспективи Ісусового слова маємо дивитися на перебіг подій у своєму житті, усвідомлюючи, що все знімають небесні камери.

Ми повинні рости у Христі

Апостол Павло пише: *«Нерозумні галати, хто збаламутив вас? ... Почали Духом, а закінчуєте тілом»* (Гал. 3, 1-3). На жаль, ці слова часто стосуються і нас. Бо ми повинні не тільки добре почати жити, але маємо так продовжувати і закінчити. Ми повинні не уступати, а поступати –

Наша мета – за всяку ціну здобути вічне життя

Якщо через цілителя відбудеться якесь т.зв. чудо (наприклад, оздоровлення), треба усвідомити, що за ним не є Божа сила, але сила темряви. Якщо відбуваються оздоровлення, необхідно задати основне питання: Хто це робить? Хто за цим стоїть? Це Дух Христа чи дух антихриста? Якщо за цим криється спиритизм і ми користуємось «послугами» такого цілителя, то це не буде задурно. За це треба буде заплатити високу ціну. Проявляться певні негативні впливи на душу: людина почне мати відразу до духовних речей, до молитви, не може читати Святе Письмо, нездатна мати живе відношення до Христа... Якийсь релігійний фольклор ще знесе, але коли доходить до живого особистого контакту з Богом, то в людей, які відвідали цілителей, починаються навіть фізичні болі.

І навіть якщо б людині все життя добре велося (однак цього не буде, бо в духовній області все ж проявиться дія сил темряви), то що ж буде потім, коли буде помирати? Той, хто «оздоровив», буде вимагати данини. Ми, християни, не повинні прагнути якогось часткового оздоровлення. Мусимо знову усвідомити, що наша головна мета – за будь-яку ціну здобути життя вічне. Бог часто допускає різні хрести, які ми повинні прийняти. Але це не означає, що ми вже не маємо молитися за свої проблеми! Бог хоче, щоб ми стали у вірі і віддали Йому свої проблеми, свої хвороби, свій страх... А коли маємо цю віру, і якщо дійсно прийшов той Божий час, то Ісус нас торкнеться своїм способом, і або нас оздоровить, або дасть нам силу і відвагу нести цей хрест. Тоді будемо спроможні з радістю терпіти з Христом, бути жертвами примирення і співдіяти у спасінні безсмертних душ, як сказав апостол Павло: *«Тепер я радію стражданнями за вас і доповняю на моїм тілі те, чого ще бракує скорботам Христовим для Його тіла, що ним є Церква»* (Кол. 1,24).

Господь Ісус виганяв демонів

«Не спрягайтеся з невірними в чуже ярмо! Яка бо спільність праведності з беззаконням? Що спільного між світлом та темрявою? Яка згода між Христом і Веліялом? Яка участь вірного з невірним? Які взаємини між храмом Божим та ідолами?» (2 Кор. 6,14-16) Отож, Святе Письмо каже, що Христос не має нічого спільного з Веліялом (демоном).

Хтось запитас: «Чому в Новому Завіті не сказано нічого більше про окультні сили? Чому Ісус не говорить про це більше?». Бо ясне слово щодо окультизму і поганства вже було сказано в Старому Завіті, а Ісус своїми вчинками доказував свою позицію підтверджуючи усі заборони в цій області, дані через пророків. Господь Ісус про це не дискутував, Він цих демонів виганяв.

Про окультизм

Божий ворог існує та прагне нашої погибелі

Перша і найбільша Заповідь звучить: *«Не матимеш інших богів...»* (Вих. 20,3), *«люби Господа Бога твого всім серцем, всією душею і всією силою!»* (Втор. 6,5). Це перша і найбільша заповідь. Отож, щоб Бог був нашим Богом, ми не можемо поклонитися іншим богам – демонам. І хоча цю заповідь знаємо, часто не поклоняємося істинному Богові, але маємо інших богів. Чому? Бо думаємо, що демони зовсім не існують, а навіть якщо й існують, то ми з ними не маємо нічого спільного. Робимо вигляд, ніби диявол на початку третього тисячоліття пішов у відпустку, а вислови Святого Письма про ці негативні сили, нас зовсім не стосуються. Але це є незнання Святого Письма! А якщо не знаємо Божого слова, тоді не знаємо і Божої сили, а в наших християнських спільнотах панує дух світу.

Або, можливо, під впливом мас-медіа чи громадської думки вважаємо, що існують якісь «космічні енергії»... І Святе Письмо говорить про ці енергії, але уточнює, про що йдеться – ці енергії духовні і негативні, тобто це демонські сили. А апостол Павло в посланні до Ефесян ясно пише, що наша боротьба є не проти тіла і крові, але проти сил, які панують в піднебесних просторах.

Отож мусимо з цим серйозно рахуватися: Божий ворог існує і прагне нашої погибелі. А це не може залишити нас байдужими! Почнімо нарешті боротися за своє спасіння і спасіння своїх ближніх!

Що таке гріх проти Святого Духа

«Тоді приведено до Нього біснуватого, сліпого та німого, і Він зцілив його, так що німий і розмовляв і бачив. І здивувалися всі люди й говорили: “Чи не є часом цей син Давида?” А фарисеї, почувши це сказали: “Отой не інакше виганяє бісів, як тільки Велзевулом, князем бісівським”» (Мт. 12,22-24).

Фарисеї не могли заперечити оздоровлення та чуда, які чинив Ісус – вони були очевидно реальністю. Але водночас знали, що чуда є підтвердженням Ісусових слів і Божої сили, яка є за Ним, і що їх не можуть ніяк заперечити. Тому з підлості сказали: *«Він чинить це в єдності з Велзевулом – князем бісівським»*. Тобто, іншими словами, проголосили, що Господь Ісус є окультистом. Що на це відповів Ісус? *«Усякий гріх і усяка хула проститься людям, але хула на Духа не проститься»* (Мт. 12,31). Отож, коли діє Божа сила, а людина припише це демонським силам, це гріх проти Святого Духа.

не стагнувати, не стояти на місці, а зростати у Христі! В нас має помирати «стара людина», щоб в нас міг жити Христос.

Як позбутися страху

Коли на нас прийде якийсь страх – чи то зі смерті, чи з хвороби, чи за своїх дітей; страх з того, що зло начеб дістало зелене світло, або з того, що Церква стікає кров'ю... – просто страх з будь-чого, що тоді робити? Як боротися проти духа страху? Я не маю вирішувати цю проблему самотужки. Треба стати до Божої присутності, усвідомити, що Бог мене бачить, а також, що знає про цю проблему. Тоді я повинен віддати Йому свою проблему, свій біль або страх, подивитися в очі розп'ятому Ісусові, взивати Його святе Ім'я і разом з цією проблемою давати Йому все – себе, усе своє минуле і майбутнє. **ВІДДАТИСЯ ЙОМУ ЦІЛКОВИТО** – це означає любити Бога всім серцем, всією думкою і всією силою. А тоді здійснюється: *«Досконала любов проганяє страх...»*, як пише апостол Іван (1 Ів. 4,18).

Ми повинні реалізувати слово «разом»

Коли прийде біль, треба з'єднати його з болем Ісуса. Ми не повинні терпіти самі, в самотності. Маємо терпіти з Христом! Апостол Павло взиває: *«Разом з Христом я розп'ятий»* (Гал. 2,19), а на іншому місці каже: *«Разом з Христом ми померли...»* (Рим. 6,8). Наше завдання – реалізувати те слово «РАЗОМ». Не треба видумувати якісь нові богословські теорії, але треба реалізувати Боже слово, втілювати Христову програму. Тільки одного потрібно – **БУТИ В ЄДНОСТІ З ХРИСТОМ**. Це найважливіші речі в нашому житті. А до тієї єдності з живим Христом ми маємо входити знову і знову!

Коли це випробуєш і з'єднаєш свій біль з болем Ісуса, то що б не прийшло, ти навіть серед терпіння матимеш в серці глибокий мир, якого тобі цей світ дати не може.

Взивай до Господа!

Коли людину охоплює страх, який не відходить навіть на молитві, то треба взивати до Господа, волати до Нього з глибини серця ... прямо кричати. Можливо, ви скажете: *«Це щось дивне»*. Але знаєте, де про це сказано? В Новому Завіті, у посланні до євреїв написано: *«Він за днів свого тілесного життя приніс був молитви й благання з великим голосінням та слізьми до Того, який міг Його спасти від смерті, і був вислуханий»* (Євр. 5,7). Хтось міг би сказати: *«Як був вислуханий, коли був розп'ятий?»*. Небесний Отець не позбавив свого Сина смерті, але позбавив Його страху. Ісус взяв на Себе всі наші болі. Він взяв на себе і наш страх. На хресті Він нас спас.

Апостол Петро пише віруючим такі слова: «...пам'ятайте, що ваші брати по всьому світу зазнають тих самих страждань, що і ви» (1 Пт. 5,9) Отож хрест є частиною життя кожного християнина. Але його можна нести з миром, який перевершує всяке розуміння. Прикладом цього є для нас сам Господь Ісус.

Виконання Божої волі – це найкраща підготовка до вічного життя

У посланні до Римлян 5,2 сказано: *«хвалимось надією на славу Божу»*. Так, маємо певність, що Бог приготував для нас Божу славу, вічне життя. Бог дає нам те найбільше щастя, яке людині навіть не спадало на думку чи на серце. Його Бог приготував тим, які Його люблять.

І в Божому слові сказано, що ми не тільки хвалимось надією на Божу славу, а також *«хвалимось і в утисках, знаючи, що утиск виробляє терпеливість, терпеливість – досвід, а досвід – надію»* (вірш 3-4). У терпіннях, коли нас, наприклад, очорнюють, ми повинні зупинитися і усвідомити: «Господи, Ти це бачиш! Що хочеш, щоб Я тепер робив? Якщо маю мовчати, буду мовчати. Якщо маю захищатися, буду захищатися, навіть як лев. Але якщо хочеш, щоб я був, як ягня, то буду, як ягня». Наше завдання – чинити Божу волю. Хтось має бути, як ягня, інший має боротися, як лев. Це залежить від того, що кому Бог дає до серця, коли приходять переслідування або терпіння. Але головне у всьому цьому – покладатися на Господа Бога. Ми повинні ходити з Богом, а це – вміння, якому теоретично не навчимося. Людина сама повинна робити кроки віри. Мусить жити з Богом. А це пов'язано з Христовим хрестом – без нього це не можливо. Тому написано: *«Хвалимося надією на славу Божу. Та й не тільки це, але ми хвалимось і в утисках, знаючи, що утиск виробляє терпеливість, терпеливість – досвід, а досвід – надію»*.

Ми повинні бути «мартирес», щоб дати свідоцтво цьому світу
«Коли на вас зійде Святий Дух, будете Моїми свідками ...» (Ді. 1,7-8). Слово «свідок» по-грецьки звучить «мартир». А «мартир» по-грецьки означає не тільки свідок, але й мученик. Отож маємо бути «мартирес» – мучениками: або фізичними, коли хтось уб'є нас за Христа, або душевними, коли нас будуть переслідувати, зневажати, осуджувати, обпльовувати і очорнювати... Можливо, будемо терпіти як раз від своїх найближчих. Але ми повинні бути «мартирес» – тільки так дамо свідоцтво цьому світу!

Кожен з нас мусить бути свідком Христа

Ісус хоче, щоб ми були Його свідками. Тому не можемо сказати: «Це мене не стосується». Не можемо спати! Кожен з нас повинен бути

свідком Христа! Але це не можливо власною силою. Тому Ісус обіцяв: *«...дістанете силу Святого Духа ...»* (Ді 1,8), тобто «динаміс». Про що маємо свідчити? По-перше, про Ісуса, який помер за нас на хресті. А по-друге, що Христос воскрес із мертвих. Але щоб про щось свідчити, найперше ми самі маємо мати особистий досвід. А як його здобудемо? Коли щодня будемо переживати найосновніші правди: Ісус є мій Спаситель, мій Бог і Господь!

«До джерел»

Гасло «ДО ДЖЕРЕЛ» має заохотити нас до того, щоб ми йшли до джерела – до суті хрещення, і там усвідомлювати, що через хрещення ми були занурені до Христової смерті. Цю смерть маємо щодня переживати, як каже ап. Павло: *«Увесь час носимо в тілі мертвоту Ісуса, щоб і життя Ісуса в нашій житті було явним. Нас бо увесь час живими віддають на смерть за Ісуса, щоб і життя Ісуса було явним у нашій смертній тілі. І так смерть діє в нас, а життя у вас»* (1 Кор 4,10-12). Як маємо переживати цю правду у щоденному житті? Так, що будемо вмирати для себе, для свого егоїзму, своїх примх... Тільки тоді, як пише апостол, *«у нашій смертній тілі буде явним Ісусове життя»*.

Ми повинні проповідувати, що Христос помер за наші гріхи і воскрес

Після Зіслання Святого Духа апостоли йшли і проповідували дві речі: що Христос помер за наші гріхи і що Він воскрес... Бог супроводжував їхню євангелізацію могутніми знаменами і чудами. Так мало б бути і сьогодні. І ми повинні свідчити про ці дві основні правди. Це наша програма. Ми повинні бути «мартирес» – свідками Ісуса Христа. А про чуда подбає вже Святий Дух.

«Гріх є в тому, що не вірують в Мене ...»

На Тайній Вечері Ісус сказав: *«Коли Я не відійду, Утішителю до вас не зійде. Якщо ж відійду, пришлю Його вам. І коли Він прийде, то переконає світ у грісі, у справедливості та в засуді: щодо гріха – бо не вірують в Мене...»* (Ів. 16,7-9).

Отож Святий Дух прийде, щоб вказати нам на наш гріх! А що таке гріх? Господь Ісус каже: *«Гріх в тому, що не вірять у Мене ...»*. Отже, НЕВІРА!

Можливо, нам здається, що це слово нас не стосується. Але задаймо собі питання: Чи я дійсно вірю Ісусові, коли прийде якась проблема, або чи піддаюся смутку і безнадії? Чи я вірю Ісусовому слову? Чи живу ним і реалізую його? Чи намагаюся щодня ходити у Святому Дусі?